

Cercurile unei vârste de cleștar

Marian Barbu

Împlinind 45 de ani la 10 decembrie 1999, Florentin Smarandache vine spre jumătatea veacului de existență cu două lame de blestem ale culturii – una trăind și arcuindu-și postura de matematician, alta, de scriitor nonconformist declarat.

Faptul că a devenit cetățean american nu i-a schimbat osatura de cărturar român care caută pe toate căile să arate cu degetul luminat spre țara de origine. Ba, pentru a ne convinge, a luat ca model pe Mircea Eliade și scrie literatură numai în limba română. În schimb, matematica și formele ei moderne de împlinire prin cibernetică și informatică, în ultimă instanță prin calculator și internet, se prezintă aproape exclusiv în limba engleză.

Omul de profunde gânduri umaniste își aliază adesea și limba franceză, iar în alte situații, poliglotismul său îl împinge în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii – în Anglia, Rusia, Japonia, Cambodgia, Brazilia, Maroc, Germania, Bulgaria. Oricum, un faimos și voluminos *Curriculum Vitae* al său se-mbogățește lunar,

dacă nu săptămânal, cu tot felul de studii, articole, note, glose, referințe, opinii și atitudini care, sporind ca număr, tind (deloc glumind!) să atingă infinitul. De altfel, zodia Săgetătorului, sub semnul căruia a venit pe lume în orașul Bălcești (de Rm. Vâlcea) are ca element primordial focul. Numai Berbecul și Leul mai stau sub același semn zodiacal.

Lui Florentin Smarandache, citat și indicat ca matematician în dicționare și enciclopedii, în domenii de specializare riguroasă (teoria numerelor, constante, paradoxuri ș.a.), îi lipsește liniștea interioară, deoarece gândul său, uneori de tip freudian, se deschide spre călătoriile celeste ale cifrelor, simbolurilor și nu în puține cazuri spre spațiile învolburate ale cuvintelor.

Aici, de foarte mult ori, se reazemă pe filosofia existenței noastre efemere și caută s-o înfrumusețeze tot în limita siglei anti. Așa se explică nu atât invenția, cât stăruința în a confirma paradoxul ca formă de comportament al materiei vii, constrânsă a comunica prin limbaj.

O formidabilă antologie paradoxistă (în 1993) a adunat semne și semnături mai din toată lumea, amintind, prin intenție și cantitate de material, de puterile miraculoase ale renașcentiștilor pelerini.

Florentin Smarandache pare ascuns sub imaginea unui individ retras în sine, al cărui trup mijlociu posedă doi ochi vioi care trădează contrastantele perspective de lucru cu amănuntele cele mai insignifiante. Și în ciuda unor greutăți întâlnite de la terminarea facultății (ca șef de promoție), până la traversarea deșertului de emigrant și comunicarea în limba "americăneasă", Florentin Smarandache refuză de a se recunoaște trist.

El vrea să fie liber chiar în singurătatea lui. Numai așa vitalitatea și verva îl copleșesc, îi certifică existența ca pe un dat divin. În astfel de momente, el însuși se consideră un miracol. Atunci întreaga lume este văzută într-un grăunte.

Ca semn variabil de foc, scriitorul Florentin Smarandache știe să ardă etapele chiar și atunci când realitatea îi apare crudă, insurmontabilă. Ori când diverși interlocutori îi spun durități, cruzimi (în față sau în scris). El crede că propria-i sinceritate îi poate clinti pe unii, ori îi poate îndrepta pe alții. Are ceva din justiția immanentă pe care o folosește ca o placă turnantă printre semeni.

Stau mărturie volumele sale de jurnal, romanele, piesele de teatru, unele proze scurte de o originalitate șocantă, aproape că ghilotinează realitatea de ieri, dar și de azi. În primul rând din România ceaușistă, dar și din

America de Nord, unde câinii umblă cu covrigi în coadă, dacă sunt văzuți de peste ocean.

La 45 de ani, Florentin Smarandache întruchipează imaginea cărturarului de tip Nicolae Milescu care a intrat în lume, indiferent din ce parte a globului rezonează ea, cu sufletul românului în palmă.

De acum, ca om liber, acolo unde nu găsește ceva variabil în consens cu mesajul și viziunile sale, Florentin Smarandache răspunde ca Ronald Regan venind la Casa Albă în prima lui zi de lucru: *net!*

De aceea îi dăm crezare când zice: "mă atrage avangarda literară, fiindcă nu-s în stare să creez ceva clasic". Și întorcându-i mingea ca la tenis, reproduc titlul unui volum de interviuri *Întrebă-mă să te întreb* (Ed. Macarie, Târgoviște, 1999).

Deci, La mulți ani românești, prietene aflat în *America, paradisul diavolului!*

Transcriere după un mss. din arhiva Arizona State University, Hayden Library, Tempe, AZ; USA, colecția Florentin Smarandache Papers. Craiova, 15 noiembrie 1999.